

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟ

στ. 173-296

Φ.

Και μετ' αὐτὴν ὥσπερ τυφλὸ σύρνοντα ἀπὸ τὴ χέρα
ἐπαίρνει με καὶ βγάνει με στὸ νυκτικὸν ἀέρα
175 καὶ ὁ νοῦς μου ἐδιαλογίζετο τὸ τέλος νά 'ν' ποτάπιο.
Μὲ τῶν ἀστέρων τὴν φωτιὰ ἔπαιρνα σὰν θαράπιο
κι ἐδῶ κι ἐκεῖ παγαίνοντας μὲ τὴν πιδεξιοσύνη
μὲ κόπον ἀποσώσαμε καὶ μὲ ἀγαλοσύνη
εἰς θύραν ἀπερίκοπην, παλιὰ καὶ ἀραχνιασμένη,
180 πολλὰ στριφνιὰ καὶ δυνατὰ ὁπού 'τον σφαλισμένη.
Λέγει μου:

Μ.

Τί ἔχεις; Βλέπεις τὴν; Γνωρίζεις τὴν ἀκόμη;

Φ.

Κι ἐγὼ γιὰ τότες καὶ δειλιὸς καὶ ἄφρονος ἐγενόμην
κι ἐσώπασα, δὲν ἤξευρα ἀπιλογιὰ νὰ δώσω.
Κι ἐκεῖνη ὁπού τὰ γνώριζε τὰ σωθικά μου ἀπόσω,

Μ.

185 Τούτῃ ἔναι ὁπού σ' ἀντίσταινε, μοῦ λέγει, ὀπόπολέμα,
τούτῃ ἔναι ὁπού σοῦ κόπιαζε τὸ λεύτερό σου πνέμα.
Μὰ 'δὰ σοῦ θέλει ἀντιμευτὴ πλιὸ παρὰ πού κοπιάζεις,
ὀπόβανε ψυχὴ, κορμὶ γιαταῦτο νὰ πειράζης.
Κι ἡ πόρτα τούτῃ μὲ κρουφὸ τρόπον ὀγιά ν' ἀνοίγη,
190 πῖστεψε, καὶ γιὰ νά 'ν' στενή, τὴν ξεύρουσιν ὀλίγοι.

Φ.

Και μέσα 'ς τούτον ήπλωσε, μιὰ φινοκάλα πιάνει,
λέγει μου:

Μ.

Έδω και ό πόθος σου'

Φ.

και τες άράχνες βγάνει
μέσα έκ τήν πόρταν, έπασκε όλη νά τήν παστρεύγη
κι έσκόπουν κι έθαυμάζουμου τό τίντα νά γυρεύγη.

195 Δεύτερον πιάνει τό κλειδί, λέγει μου:

Μ.

Έδω κι ή πίστη

όπόδωσε τήν δύναμη τού πόθου σου κι έκτίστη.

Φ.

Και τρίτον πιάνει μιὰ βαριά και κόφτει τούς περάτες
τούς είχα στην άνάγκη μου καθημερινούς πειράκτες.
Λέγει μου:

Μ.

Έδω κι ή πίστη σου κι ή χάρη τής καρδιάς σου,

200 έδω κι ή ταπεινότητα, έ κι ή καλογνωμιά σου.

Βλέπεις πώς κόφτου σίδερα, ξύλα, και λυούν τήν πέτρα;
Τούτο τό μέσο μ' έφερε στα σημερινά τά μέτρα.

Κι έχάρηκα κι έδάκρυσα στα καλοσυνεμένα,
τήν κρίσιν και τό δίκιο μου τό 'βλεπα εις έμένα,

205 κι έδόξαζα τόν Έρωτα πρώτον ως δουλευτής του

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

210
κι ἐκείνη καὶ τὲς πρόλοιπες φίλαινες εὐχαρίστου
κι εἰσμὸν μὸκίνησε γλυκιά μέριμνα νὰ μοῦ μπαίνει.
Τότες ἀνοίγει καὶ θωρῶ τρυγόνι καὶ προβαίνει.
Καὶ ὁ νοῦς μου νὰ συχαίρεται τὴν τύχη μου σκοπώντα,
διαπὰς χλωρὸν κλαδὶν ἐλιᾶς στὸ στόμαν του βαστώντα.
Καὶ ὁ σπλαχνικότατος βοηθὸς πρὸς τὸν τσιγαρισμένο
μὲ πρόσωπον πασίχαρο καὶ καλοσυνεμένο
μοῦ λέγει:

Π.

215
Χαίροις, ἀδελφέ, πῶς εἶσαι; Πῶς δοικᾶσαι;
Ἀκόμη δὲν ἐσώπασες νὰ κλαίγῃς, νὰ θρηνᾶσαι;
Ἀγάλλου κι ἔχεις τοὺς βοηθοὺς ὀμπρὸς εἰς τὴν κυρά σου:
τὸν πόθο σου, τὴν πίστη σου καὶ τὴν ἀπλότητά σου.
Κι ἦτον ἀνάγκη νὰ ᾽ν᾽ κι οἱ τρεῖς ὁμάδι ὀκαὶ νὰ σμίξου,
ὅτι γιὰ νὰ μπορέσουσιν ἔμπασμα νὰ σ᾽ ἀνοίξου.

Φ.

220
Ἀκόντα τίντα μῶλεγε τὸ σπλαχνικὸν τρυγόνι
ἐκ τὴν χαρὰν ἐκίνησε τὸ φῶς μου νὰ δακρυώνῃ
καὶ ἀπείτις τὸν χαιρετισμὸν ἔδωκε πληρωμένο,
τοῦτο τῆς ἀπεκρίθηκα μὲ σχῆμα τιμημένο:
«Ὅπου πονεῖ δὲν ἔν᾽ καλὰ καὶ ὄπ᾽ ἀστενεῖ δὲ γιάνει
καὶ δίχως κόπιδα καμιά δὲν στέκει ὄπ᾽ ἀνιμένει
225 καὶ ὀπου βοηθᾶ τ᾽ ἀνήμπορου καὶ τῶν ἀπολπισμένω
ἔργον πιτήδειον πολεμᾶ καὶ πολυπαινεμένο.
Καὶ εὐχαριστῶ κι ἐσὲν πολλὰ καὶ τὴ γλυκιά μου Μοῖρα
καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν ὄπ᾽ ἄνοιξεν τὴν τρίζινην τὴν θύρα».
Καὶ μέσα ᾽ς τούτην τὴ λαλιὰ ἄρχιζε σὰν ἡμέρα
230 νὰ διαφωτίζῃ, νὰ ᾽ρχεται μ᾽ ἕναν γλυκὺν ἀέρα,

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

235 κι ἐγὼ φοβόντας μή 'ν' αὐγή – ἢ καὶ πουρνὸ κρατώντα -
καὶ πέσω εἰσὲ πειρασμὸν γῆ ἀδέξιο μελετώντα
λέγω τῆς Μοίρας μου: «Γοργό, σπούδαξε νὰ στραφοῦμε»,
καὶ αὐτὴ γρικώντας καὶ τὸ πῶς κι ἔγνωθε πῶς φοβοῦμαι
ἀρχίζει νὰ συχογελαῖ κι ἐμένα πλιὰ τρομάρα
μ' ἀνέβαινε θωρώντα τη, νά 'ρθω εἰς λιγωμάρα.
Λέγει μου:

Μ.

240 Ἀκόμη πῶναι αὐγή; Νύκτα 'ν' πολλὴ καὶ κάθισ' .
Τί ἔχεις καὶ δίχως σκάνδαλο δειλιαστικὸς ἐχάθης;
Αὐτὴ ἡ λάμψη τὴν θωρεῖς δὲν ἔναι τοῦ πλανήτη,
οὐδ' ἀπολπίσει θεὸς ἐσὺ πριχοῦ νὰ βγῆς 'κ τὸ σπίτι,
ἀμ' ἔν' αὐγὴ τῆς μαρτυριάς, τὸ φῶς τῆς γῆς τοῦ ἡλίου
καὶ σύρνεται ἀνατέλλοντα στὴ στράτα τοῦ πουλίου
καὶ ἔχει σῶμα σαρκικό, ἔχει καὶ ἀνθρώπου πνέμα
καὶ αὐτὴ 'ναι ἥλιος καὶ ἄνθρωπος, οἱ δύο, κατὰ τὸ βλέμμα.

Φ.

245 Καὶ ἀπάνω ὄντεν ἐκίνησα νὰ πῶ τοῦ Ριζικοῦ μου
νὰ συβουλέψη, νὰ μοῦ πῆ εἰς τέτοιαν χρεῖαν ὀπού 'μου,
τότε μοῦ λέγει:

Μ.

250 Γύρισε, ἔν τηγε πὸν προβάνει,
ἔ καὶ ὁ γιατρὸς τοῦ πόθου σου ὀπὸν σὲ θέλει γιάνει.
Κι ἐγὼ τ' ἀκούσειν ἔτρεμα καὶ ἀγάλλουμου ποθόντα
μοίραν ἀπὸ τὰ πράματα ὀπού 'χα συντηρώντα
καὶ ἀπόμεινα μὲ μία χροιά καὶ μ' ἕνα τέτοιον σχῆμα

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

όπου 'τον νά με δῆ τινὰς λύπησι κι ἓνα κρίμα.

Καὶ ὡς ἤλθε καὶ ὡς ἐπρόβαλε κι ἐφάνην ἡ κυρά μου,

λέγει μου:

Μ.

Ανετρανίσου την.

Φ.

Καὶ μ' ὄλην τὴν καρδιά μου

255 ξαμώνω νὰ τὴν στοχαστῶ κι ἐμέναν ἡ φωτιά της,
ὥσπερ ἡ λάμψη τοῦ ἡλίου ὄντ' ἔναι στὰ ψηλά της
θαμπώνει ὅσοι τὸν ἰδοῦ κι εἰσμὸν τὸ φῶς τους σβήνει,
ἔτσι κι ἐμέναν ἔποιε ἡ λάμψη της ἐκείνη.

Κι ἤσβησε κι ἐσκοτείνιασε ἴτις πολλὰ τὸ φῶς μου
260 'τι δὲν ἐξεκαθάριζα καθόλου τί ἔναι ὀμπρός μου.
Καὶ ὡς ἦτον ἀγαθότατη, ἴδιον καὶ φυσικόν της
τὸν ξένο πόνο νὰ πονῆ ὡσὰν τὸν ἐδικόν της,
ἐγρίκησα τὴ Μοίρα μου μαζί με τὸ τρυγόνι
ὄκ' ἐλυπήθηκε πολλὰ, κι εἰσμὸν τὴν ὥρα ἀπλώνει
265 τὸ Ριζικὸ στὸ χέρι μου καὶ σφίγγει καὶ κρατεῖ με
καὶ ὡς φρόνιμη γνωρίζοντα τοὺς πόνους μου πονεῖ με:

Μ.

Τί ἔχεις, παιδί μου, με λαλεῖ, κι ἐχάθης καὶ φοβᾶσαι;

Τώρα τυχαίνει ἀπόκοτος κατὰ τοῦ πόθου νὰ 'σαι.

Εἰς τόσο λίγο τίποτις τρομάσσεις καὶ ἀποθαίνεις!

270 Πῶς θές γενῆ με τὸ πουλι ἐκεῖνο τ' ἀνιμένεις;
Ἄντρεψε τὴν καρδίτσα σου, συνήφερε τὸ νοῦ σου
καὶ στάσου με τὴν συμβουλή γιὰ 'δὰ τοῦ Ριζικοῦ σου.
Βλέπω την καὶ κοντεύεται κι ἔλα γοργὸ νὰ δοῦμε,

ὄκ' ἔδεπὰ δὲν ἔν' καιρὸς νὰ στέκωμε ν' ἀργοῦμε.

Φ.

- 275 Ὅντεν ὁ νοῦς μ' ἐδιάτασσε κι ἐρμήνευέ με ἡ φύση
τό 'τι 'τον χρειὰ ν' ἀποκοτᾶ νὰ πιάση καὶ ν' ἀφήση,
ἀπάνω ὄνταν ἐμπαίναμε στὴν πόρταν, ἀφικροῦμαι,
ἀκῶ μιὰ σκλόπα κι ἔκραζε καὶ ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι
καὶ 'ς τοῦτον ἐξεσύρθηκα καὶ ὁ πόρος ἐσφαλίστη
280 κι ἐγὼ τὴν ὄρα ἐκ τὴν πικριὰν ἔπεσα κι ἐζαλίστη
κι ἐγρῖκου νὰ μαζώνεται πρὸς τὴν καρδιά τὸ αἷμα
καὶ ἀγάλια ἀγάλια νὰ ζητᾶ νὰ βγῆ ἀπὸ μὲν τὸ πνέμα.
Κι ἐκείνη ὁποῦ μ' ἐκήδευγε, θωρώντα με πῶς ἤμου,
μὲ τὸ ψυχρόν της φύσισμα ἐκράτειε τὴν πνοή μου
285 καὶ μὲ τὸ μαντιλάκιν της ὄρες καὶ μὲ τὴ χέρα
μ' ἐσφόγγιζε κι ἐχάριζε παρηγοριὰ καὶ ἀέρα
καὶ μῶλεγε:

Μ.

- Μηδὲ δειλιᾶς, μηδὲν κακοκαρδίζης,
μηδὲ γι' αὐτεῖνο τὸ θαρρεῖς θελήσης ν' ἀπολπίζης.
Τέτοια συχνὰ συγέρνουσι πρὸς τοὺς ποθοκρατοῦντας.
290 Καὶ τίς τὸ ξεύρει κάλλια σου μὲς στοὺς πολυπαθοῦντας;
Φέρε, σηκώσου καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια σου, παιδί μου,
γιατ' εἶδα καὶ πολλὰς φορὲς ἦλθεν εἰς ἀκοή μου
ἐκεῖνον ὁποῦ φαίνεται καὶ μάχει καὶ ἀντιτείνει
ν' ἀλλάξη καὶ πολλὰ γοργὸ νὰ στρέψη εἰς καλοσύνη
295 καὶ τὸ κακὸ νὰ γίνεται πολλὰς βολὰς βοτάνι
κι ἐκεῖνον τὸν κρατοῦν νεκρὸν ν' ἀνασταθῆ, νὰ γιάνη.

Arnold F. van Gemert επιμ., *Μαρίνου Φαλιέρου Ερωτικά Όνειρα*, κριτική έκδοση με εισαγωγή, σχόλια και λεξιλόγιο, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2006 (α' έκδ. 1980).